

Η Παναγία στη ζωή της εκκλησίας και του λαού

Σεβασμιώτατε Άγιε Δέσποτα

Σεβαστοί Πατέρες και Αγαπητοί αδελφοί

Δοξάζω και ευχαριστώ τον Κύριόν μας και την Κυρία Θεοτόκο, που με αξίωσαν να βρίσκομαι κοντά σας, στην πνευματική αυτή εκδήλωση προς τιμήν της Παναγίας. Ευχαριστώ θερμά τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη μας κ.κ Αμφιλόχιο και τους οργανωτές και συντελεστές της πνευματικής αυτής πανδαισίας, για την εξαιρετική τιμή που μου έκαναν, να με δεχτούν, να μιλήσω σχετικά με το Θείο και Ιερό πρόσωπο της Παναγίας μας. Νιώθω πολύ αδύναμος και ανάξιος για το έργο αυτό. Γι' αυτό νομίζω ότι αρμόζει σε μένα, αυτό που λέγει ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης στο λόγο του, στην Κοίμηση της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου :

«Σε παρακαλώ να είσαι σπλαχνική σε εμάς Παρθένε, που δέχτηκες μέσα σου τον Θεό και γέννησες την ζωή, που ασχολούμαστε τολμηρά με πράγματα που ξεπερνούν τις δυνάμεις μας και διερευνούμε το βάθος των σχετικών με σένα απόκρυφων μυστηρίων και επιχειρούμε να κατανοήσουμε τα Θεία έργα που σε συνοδεύουν σύμφωνα με τον ακατανόητο βυθό των κριμάτων του Θεού...».

Οι Πατέρες και οι Υμνωδοί της Εκκλησίας μας, έχουν γράψει αμέτρητους ύμνους και εγκωμιαστικούς λόγους για την Παναγία μας, την μητέρα του Θεού, την πηγή της σωτηρίας μας, την αιτία της των πάντων Θεώσεως.

Όμως, όπως λέγει ο Άγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Φιλόθεος Κόκκινος, στην ομιλία του, εις την Κοίμηση της Παναγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου... «Όλες οι ευχαριστίες και οι υμνολογίες μας στη βασίλισσα, δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα το άξιο προς την Θεοτόκο, ούτε στο ελάχιστο να αγγίξουν την δόξα της, διότι κάτι τέτοιο με πολύ δυσκολία κατορθώνουν μόνο οι Άγιοι Άγγελοι, οι λειτουργοί και αυτόπται και κοινωνοί της Θείας δόξης και λαμπρότητας. Ωστόσο, κατορθώνει να αποδώσει κατά τη δύναμή του (ο κάθε εγκωμιαστής), προς την Θεοτόκο, μόνο το κοινό χρέος του μακαρισμού, κατά την αψευδή πρόρρηση της: «Ίδού γάρ από του νύν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί, ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός...»

Με την συναίσθηση αυτή, θα προσπαθήσω να πω λίγα λόγια, για την μεγάλη γιορτή της Παναγίας μας, της Κοίμησης και της εις ουρανούς μετάστασής της:

Ο Δεκαπενταύγουστος, είναι μία από τις λαμπρότερες περιόδους για τους Ορθόδοξους Χριστιανούς. Είναι το δεύτερο Πάσχα, το Πάσχα του καλοκαιριού, όπως έχει καθιερωθεί δίκαια στη καρδιά του Ορθόδοξου γένους μας.

Σε ολόκληρη την Πατρίδα μας, στα νησιά, τις πόλεις, τα χωριά, στα Μοναστήρια και στα εξωκλήσια, συρρέει ο πιστός λαός να ψάλλει παρακλήσεις και ύμνους στην

Παναγία, την Μεγάλη Μητέρα μας, να την ευχαριστήσει για τις πολλές ευεργεσίες της, να αποθέσει το βάρος των πολλών δυσχερειών και αμαρτιών και να ζητήσει την ίαση των νοσοούντων και παρηγοριά των θλιβομένων.

Η Κοίμησης της Θεοτόκου, δεν είναι πένθιμη μέρα, αλλά χαρμόσυνος και λαμπροτάτη εορτή, διότι η Κοίμησή Της δεν ήταν θάνατος, αλλά μετάστασις στον Ουρανό κοντά στον Υιό Της. Όπως ο Κύριός μας, μετά την τριήμερο ταφή του, ανέστη και ανελήφθη στους Ουρανούς, έτσι και η Παναγία Μητέρα Του, έμεινε τρεις μέρες στον Τάφο και μετά ανέστη και ανελήφθη και κάθισε στα δεξιά Του, όπως είχε προφητεύσει ο Προφητάναξ Δαβίδ : «Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου».

Ο Ηλίας Μηνιάτης, γράφει σχετικά στο βιβλίο του «Διδαχές», τα εξής αξιομνημόνευτα: «Εις την Αγιωτάτην Παρθένον όλα εστάθησαν υπέρ άνθρωπον. Εις τούτο μόνον έδειξε πως ήταν φύσεως ανθρωπίνης, διότι σήμερα φαίνεται πως είναι φύσεως θνητής. Αλλά και εις τούτο εφάνησαν τα προνόμια της Θείας Χάριτος. Διότι καθώς όταν η Πανάμωμος Μαρία συνέλαβεν, η σύλληψις εστάθη άσπορος και όταν εγέννησεν, η κύησις εστάθη αδιάφθορος, έτσι όταν απέθανεν, η νέκρωσις εστάθη αθάνατος. Δεν είναι θάνατος, όχι ετούτος, ωσάν εκείνος ο τύραννος του γένους μας, ο υιός της κατάρας και πατήρ της φθοράς, όπου εις το σκοτεινό του βασιλείον κρατεί αιχμάλωτον του Αδάμ την κληρονομίαν. Αυτός είναι ή ένας γλυκύς ύπνος, με τον οποίον ηθέλησεν η Πάναγνος Δέσποινα, ωσάν να αναπαυθή ολίγον εις το πέρας της επικήρου ταύτης ζωής, δια να αρχίσει την οδόν εκείνης της ακηράτου, ή μία θαυμαστή έκστασις θείου έρωτος, εις την οποίαν, η μεν μακαριωτάτη εκείνη ψυχή, σπεύδουσα το ογληγορώτερον να φθάσει προς τον ηγαπημένον θεϊόν Υιόν, άφησε δι' ολίγον το ομοδίαιτον σώμα. Και τούτο ομοίως, αιρόμενον υπό χερουβικού άρματος, ηκολούθησε τον αυτόν δρόμον και ανέβη δεδοξασμένον εις τους ουραμούς. Ιδέτε τον τάφον εις το χωρίον Γεσθημανή και θέλετε τον εύρει κενόν. Διατί τάφος δεν δύναται να χωρήση την Μητέρα της ζωής, το δοχείον της σεσαρκωμένης θεότητος, του οποίου τόπος αντάξιος είναι ο θρόνος της θείας δόξης. Και επάνω εις τοιούτον θρόνον εκ δεξιών του Βασιλέως Θεού, μεταστάσα η Μήτηρ του Θεού, κάθεται ως Βασίλισσα των ουρανίων και επιγείων, υπερτέρα πάσης κτίσεως. «Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών Σου». Βασίλισσα των επιγείων. Εις αυτήν αποδίδει τας δευτέρας μετά Θεόν λατρείας των πιστών η Εκκλησία, εις τους αχράντους αυτής πόδας ρίπτουσι τα σκήπτρα και διαδήματα, οι ευσεβείς βασιλείς. Αυτής τον υψηλόν θρόνον περικυκλώνουσι των Ορθοδόξων τα συστήματα. Και ποίος παρακαλεί υγιάν εις τας νόσους, ποίος απαλλαγίν εις τους κινδύνους, τούτος παρηγορίαν εις τας θλίψεις, εκείνος βοήθειαν εις τας συμφοράς, όλοι ζητούσιν έλεος από την πηγην του ελέους. Και ο παρακαλών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει. Διατί ανεξάντλητον είναι το πέλαγος των χαρίτων, ακένωτος είναι η πηγή των αγαθών.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, στο λόγο του εις την Κοίμησιν Της Θεοτόκου λέγει: «Η Θεομήτωρ είναι ο τόπος όλων των χαρίτων και πλήρωμα κάθε καλοκαγαθίας και εικόνα κάθε αγαθού και κάθε χρηστότητος, αφού είναι η μόνη που αξιώθηκε όλα τα χαρίσματα του Πνεύματος και μάλιστα η μόνη που έλαβε παράδοξα στα σπλάχνα της εκείνον στον οποίο βρίσκονται οι θησαυροί όλων των χαρισμάτων. Τώρα δε, με το θάνατό της, προχώρησε από εδώ προς την αθανασία και δικαία μετέστη και είναι συγκάτοικος με τον Υιόν στα υπερουράνια σκηνώματα και από εκεί επιστατεί με τις ακοίμητες προς αυτόν πρεσβείες, εξιλεώνοντας αυτόν προς όλους μας.

Είναι τόσο πολύ πλησιέστερη από τους πλησιάζοντας το Θεό, όχι μόνο από τους ανθρώπους, αλλά και από αυτές τις αγγελικές ιεραρχίες. «Τα Σεραφείμ στέκονταν γύρω του» (Ησαΐας 6,2) και ο Δαβίδ λέγει: «παρέστη η βασίλισσα στα δεξιά σου».

Βλέπετε τη διαφορά της στάσεως; Από αυτή μπορείτε να καταλάβετε και τη διαφορά της, κατά την αξία της τάξεως. Διότι τα Σεραφείμ ήταν γύρω από το Θεό, πλησίον δε στον ίδιο μόνο η βασίλισσα και μάλιστα δεξιά του.

Ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης, στο λόγο του, εις την Κοίμησιν της Υπεραγίας Θεοτόκου λέγει : .. «Αρχή ζωής λοιπόν, είναι το σώμα της Θεοτόκου, καθώς δέχτηκε εντός του, όλο το πλήρωμα της Θεότητας, που είναι αρχή και αιτία της ζωής, το μεγάλης αξίας κειμήλιο της Παρθενίας, ο ανώτερος ουρανός, η γη που καλλιέργησε ο Θεός, η απαρχή της ανθρώπινης φύσης που θεώθηκε με τον Χριστό, το πανομοιότυπο εικόνισμα της πρώτης ωραιότητας, το κατοικητήριο των αρετών, ο θησαυρός που πάνω από κάθε λογική είναι άφθαρτος, το επίγειο παλάτιο του ουρανού βασιλιά»...

Να δούμε τώρα πώς μας περιγράφει τα γεγονότα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ο Άγιος Νικόδημος, ο Αγιορείτης, στο Μέγα Συναξαριστή : «Όταν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός θέλησε να παραλάβει μαζί του την Μητέρα του, τότε φανέρωσε σε αυτήν, πριν τρεις ημέρες, με τον αρχάγγελο Γαβριήλ την μετάστασή Της στους Ουρανούς. Όταν το έμαθε η Παναγία, χάρηκε, διότι φλεγόταν από τον πόθο να πάει κοντά στον Υιό της. Το πρώτο πράγμα που έκανε, ήταν να πάει στο Όρος των Ελαιών, όπως συνήθιζε, να προσευχηθεί. Κατά την ανάβασή της, έγινε θαύμα παράδοξο, διότι τα δέντρα έκλιναν την κορυφή τους και σαν έμψυχα και λογικά προσκύνησαν και απέδωσαν σεβασμό και τιμή στην Κυρία και Δέσποινα του κόσμου. Αφού η Πανάχραντος προσευχήθηκε αρκετά, επέστρεψε στο σπίτι Της και αφού ετοίμασε την νεκρική κλίνη Της, κάλεσε τους συγγενείς και τους γείτονές Της και τους ανήγγειλε την πληροφορία που Της έδωσε ο αρχάγγελος, περί της μετάστασής Της.

Μόλις το έμαθαν όλοι, θρηνούσαν και με φωνές σπαραχτικές, παρακαλούσαν την Δέσποινα, να μην τους αφήσει ορφανούς. Η Θεοτόκος τους βεβαίωσε ότι και μετά την μετάστασή Της εις τους Ουρανούς, θα φυλάσσει όχι μόνο αυτούς αλλά και όλο τον κόσμο. Τότε, ακούστηκε ήχος δυνατής βροντής και συγκεντρώθηκαν πολλά νέφη, τα οποία μετέφεραν από τα πέρατα της οικουμένης, τους αποστόλους και τους έφεραν στην οικία της Παναγίας . Μαζί με αυτούς ήρθε και ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και ο Άγιος Ιερόθεος, επίσκοπος Αθηνών και άλλοι πολλοί ιεράρχες, μεταφερόμενοι «επί των νεφελών».

Όταν έμαθαν την αιτία της συνάξεώς τους, δηλαδή την μετάσταση της Θεοτόκου, όλοι θρηνούσαν και έβρεχαν με δάκρυα τα πρόσωπά τους, λέγοντας : «Σε, Δέσποινα βλέποντες εμείς ζώσα και διαμένουσα στον κόσμο, παρηγορούμεθα σαν να βλέπαμε τον Υιόν σου και Δεσπότη μας και Δάσκαλο. Επειδή τώρα μεταβαίνεις στα ουράνια, κοντά στον Υιόν σου και σε αποχωριζόμαστε, θρηνούμε και δακρύομεν, όπως βλέπεις». Τότε, η Θεοτόκος αποκρίθηκε προς αυτούς : «Ω φίλοι και μαθηταί του Υιού μου και Θεού, μη μεταβάλλετε εις πένθος και λύπην την χαράν μου, αλλά ενταφιάσατε το σώμα μου, καθώς εγώ θέλω το προετοιμάσει επί του νεκροκρέβατου». Όταν δε τελείωσε τα λόγια αυτά, έφτασε και ο θεσπέσιος Απόστολος Παύλος, το σκεύος της εκλογής, ο οποίος έπεσε στα πόδια της Θεοτόκου και την προσκύνησε και την εγκωμίασε με πολλά ουράνια εγκώμια, λέγοντας : «Χαίρε, ω Μητέρα της ζωής και του κηρύγματός μου η υπόθεσις, διότι εγώ παρόλο

που δεν είδα σωματικά τον Υιόν Σου επί της γης, όμως βλέποντάς Σε, νόμιζα ότι βλέπω Εκείνον τον ίδιο».

Μετά, αφού τους αποχαιρέτησε όλους η Παναγία, σχημάτισε το Πανάχραντο σώμα Της στο νεκροκρέβατο, προσέφερε δεήσεις και ικεσίες στον Υιόν Της για την ειρήνη και σωτηρία όλου του κόσμου και παρέδωσε την ολόφωτο και πανάγια ψυχή Της στα χέρια του Υιού και Θεού Της.

Τότε, ο κορυφαίος των Αποστόλων Πέτρος, άρχισε να εκφωνεί στην Θεοτόκο επιτάφια εγκώμια και οι λοιποί Απόστολοι πήραν το νεκροκρέβατο, ψάλλοντας ύμνους και κρατώντας λαμπάδες, οδήγησαν το θεοδόχο σώμα της Θεομήτορος στον τάφο, στην Γεσθημανή. Ταυτόχρονα, θαύμα παράδοξο συνέβη. Ακούγονταν οι υμνωδίες των αγγέλων που γέμιζαν την ατμόσφαιρα συνοδεύοντας την νεκρική πομπή. Οι φθονεροί άρχοντες των Ιουδαίων, βλέποντας και ακούγοντας αυτά, μη υποφέροντας από τον φθόνο τους, παρακίνησαν μερικούς από τον λαό, να γκρεμίσουν στη γη το ιερό νεκροκρέβατο, με το Ιερό Σώμα της Θεοτόκου. Η Θεία Δίκη όμως πρόφτασε και τους τιμώρησε και τύφλωσε όλους αυτούς, εκ των οποίων ένας που τόλμησε να απλώσει τα χέρια του πάνω στο Σώμα της Παναγίας, του έκοψε τα χέρια η «σπάθη του αρχαγγέλου», που το συνόδευε.

Πίστεψαν τότε, με όλη την ψυχή τους και ζήτησαν συγχώρεση από την Θεοτόκο και αφού πήραν μικρό τεμάχιο από το ένδυμά Της το έβαλαν στους τυφλούς οφθαλμούς τους και θεραπεύτηκαν όλοι. Συγχρόνως θεραπεύτηκαν και από το πάθος της απιστίας.

Αφού έφτασαν στην Γεσθημανή οι Απόστολοι, ενταφίασαν το Σώμα της Θεοτόκου και παρέμειναν τρεις μέρες στον Πανάγιο Τάφο της ακούγοντας τις μελωδίες των Αγίων Αγγέλων. Επειδή κατά Θεία οικονομία ένας από τους Αποστόλους, ο Θωμάς κατά την παράδοση, δεν παραβρέθηκε στην κηδεία της Παναγίας, μεταφέρθηκε την τρίτη μέρα με σύννεφα στην Γεσθημανή. Στους ουρανούς, ενώ μεταφερόταν στα σύννεφα, συνάντησε την Παναγία να ανεβαίνει μέσα σε Ουράνιο φως και την ρώτησε : «Πού πηγαίνεις Παναγία;» και Εκείνη του απάντησε : «Πηγαίνω στον Υιό μου» και του έδωσε την Άγια Ζώνη Της. Όταν έφτασε στη Γεσθημανή, βρήκε τους Αγίους Αποστόλους κοντά στον τάφο της Παναγίας και πληροφορήθηκε την Κοίμησή Της. Οι Άγιοι Απόστολοι αποφάσισαν λοιπόν, να ανοίξουν τον Πανάγιο Τάφο και να προσκυνήσει το Σώμα της Θεοτόκου και ο Απόστολος Θωμάς. Τότε εξεπλάγησαν όλοι, γιατί βρήκαν κενό τον τάφο. Υπήρχε μόνο η «Αγία Σινδόνη» της Παναγίας, αψευδής μαρτυρία και απόδειξη της Αναστάσεως και της εις τους ουρανούς μεταστάσεως της Θεοτόκου. Μέχρι σήμερα, έχει μείνει ο κενός τάφος της Παναγίας Ιερό Προσκύνημα για τους πιστούς μαζί με τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου και Υιού Της.

Για τα γεγονότα της Κοιμήσεως Της Θεοτόκου, μας γράφει και ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης στο βιβλίο του : «Περί Θείων ονομάτων». Στο τρίτο κεφάλαιο του βιβλίου αυτού, λέγει γράφοντας προς τον Τιμόθεο .. «Κοντά σε αυτούς τους θεόληπτους ιεράρχες μας, όταν και εμείς όπως γνωρίζεις και εσύ ο ίδιος και πολλοί από τους αγίους αδελφούς μας, είχαμε συγκεντρωθεί ατενίζοντας το ζωαρχικό και θεοδόχο σώμα της Θεοτόκου. Ήταν μάλιστα παρών και ο Πέτρος, η υψηλότερη και σεβασμότερη μορφή των θεολόγων. Έπειτα φάνηκε καλό, μετά το αντίκρισμα του θείου σώματος της Θεοτόκου, να υμνήσουν όλοι ανεξαιρέτως οι ιεράρχες, όσο

μπορούσε ο καθένας, την παντοδύναμη καλοσύνη της φαινομενικής αδυναμίας της ύψιστης Θεότητας. Όλους όμως τους θεολόγους τους ξεπερνούσε ο Ιερόθεος, ο οποίος την υμνούσε βγαίνοντας από τον εαυτό του, ολόκληρος όντας σε έκσταση με ολόψυχη συμμετοχή, προς αυτά που έψαλλε. Και από όλους που τον άκουγαν και τον έβλεπαν και είτε τον ήξεραν είτε όχι, θεωρούνταν ότι είναι θεόληπτος και θείος υμνολόγος».

Στα θαυμαστά και υπερφυή γεγονότα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, έχουν γράψει και άλλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, όπως ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης, ο Άγιος Θεόδωρος Στουδίτης, ο Άγιος Φιλόθεος Κόκκινος, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο Άγιος Γερμανός, ο Δαμασκηνός ο Στουδίτης, ο Ηλίας Μηνιάτης, ο Μακάριος Σκορδίλης και πολλοί άλλοι οι οποίοι με λόγους, εγκώμια και ύμνους αποδίδουν τιμή και δόξα στη Βασίλισσα του Ουρανού και της γης.

Η Παναγία στις διάφορες πτυχές της κοινωνικής -εκκλησιαστικής και προσωπικής ζωής μας.

A) Η Παναγία, ως πρέσβης και μεσίτης προς τον Θεό.

Η Θεοτόκος στα δεξιά του Υιού της, πρεσβεύει ακατάπαυστα για όλο το ανθρώπινο γένος. Ακόμη και από την επίγεια ζωή της, πλάι στις πολλές αρετές της, είχε την διαρκή προσευχή. Συχνά αρεσκόταν να πηγαίνει και να προσεύχεται στον Κήπο των Ελαιών, όπου προσευχόταν και ο Υιός Της. Αλλά και στην οικία της, την Αγία Σιών, προσευχόταν πολλές ώρες με γονυκλισίες και δεήσεις για όλο τον κόσμο. Ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης, γράφει σχετικά : «Αψευδέστατοι μάρτυρες των γονυκλισιών της Παναγίας είναι τα κοιλώματα στις πέτρες του πατώματος της οικίας της, όπου ολίγο ύπνο έδιδε στο σώμα της και τον περισσότερο χρόνο επιδιόταν σε σωματικές ασκήσεις, γονυκλισίες και προσευχές...».

Ο Άγιος Φιλόθεος Κόκκινος, γράφει: ... «Είναι ανάγκη όμως, να ομιλήσουμε και να θαυμάσουμε και σε καμία περίπτωση να μην αφήσουμε ανεξέταστα το έντονο και εύτονο και την υπερβολική μέριμνά Της, όσον αφορά την προσευχή» εννοώ βέβαια, τόσο το πρακτικό και σωματικό μέρος των προσευχών Της, όσο και το θεωρητικό μέρος τους, το νοερό και μεταρσιωμένο, το οποίο από την φύσιν του ενώνει κατά τρόπο υπερφυή τον νού με τον Θεόν, δια της θείας ελλάμψεως, όσων βέβαια προσεύχονται καθαρά. Αλλά τα κατορθώματα της σωματικής προσευχής Της, ή καλύτερα την ασυναγώνιστη επιμέλειά Της για τις προσευχές και τους σωματικούς αγώνες Της κατά την διάρκειά τους, το μαρτυρούν από το ένα μέρος οι σκληροί κόμποι που σχηματίστηκαν στα γόνατά Της, από την συνεχή κλήση και στάση στο έδαφος της ιεράς και παρθενικής σαρκός Της· από το άλλο δε, φωνάζουν κραυγαλέα αυτά τα υπερφυή και μέγιστα αθλήματά Της, οι πλάκες που ήταν στρωμένες στο σπίτι Της στην Σιών, επάνω στις οποίες συχνά έκανε τις προσευχές και γονυκλισίες Της».

Εφόσον στην επίγεια ζωή της, έκανε τόσο αγώνα και δεήσεις, μετά την Κοίμησή Της, που βρίσκεται στα δεξιά του Υιού Της, διαρκώς πρεσβεύει για όλους τους ανθρώπους, για την συγχώρεση των αμαρτιών μας, την λύση των ποικίλων προβλημάτων μας, για την θεραπεία της ψυχής και του σώματός μας και κυρίως εξευμενίζει την δικαία οργή του Θεού για τα πολλά ανομήματα του κόσμου.

Στο ψυχοφελές βιβλίο «Αμαρτωλών Σωτηρία», του Αγαπίου μοναχού του Κρητός, αναφέρεται μια θαυμαστή οπτασία που είδε ένας πνευματικός αγιώτατος στα τέλη της ζωής του, που ο Κύριός μας ευμενίζεται επικαμπτόμενος στις ικεσίες της Μητρός Του.

Λέει λοιπόν, ότι ο ιερέας αυτός, είδε σε όραμα τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, καθεζόμενον επί Θρόνου μεγαλειότητος και εκ δεξιών αυτού η πανύμνητος Δέσποινα και πλήθος Αγγέλων. Διέταξε ο Κύριος ένα ισχυρό Άγγελο, να ηχήσει την φοβερή σάλπιγγα που κρατούσε, η οποία ήταν τόσον μεγάλη και εβγήκε από αυτής βροντώδης φωνή, οπού του φάνηκε πως έτρεμε όλος ο Κόσμος σαν φύλλο δένδρου. Σε λίγη ώρα έκανε νεύμα πάλι ο Κύριος προς τον Άγγελο, να σαλπίσει εκ δευτέρου την σάλπιγγα και υπάκουσε. Η δε πανάμωμος Μητηρ του Ιησού γνωρίζουσα, ότι μετά τον τρίτον ήχο θα καταστρεφόταν όλος ο Κόσμος, σηκώθηκε από τον Θρόνο της, μαζί με όλους του Αγίους και προσέπεσε στους αχράντους πόδας του δικαίου Κριτού, ζητώντας Του να δώσει έλεος και διωρία καιρού στους αμαρτωλούς, να μετανοήσουν και να κλάψουν για τις αμαρτίες τους. Ο δε Κύριος αποκρίθηκε : «Γνωρίζεις φιλτάτη μου Μητέρα, πόσας αισχροργίας επιτέλεσε ο αχάριστος Κόσμος, και καθεκάστην εργάζεται. Λοιπόν δεν είναι πρόπον πλέον, ούτε δίκαιον να τους ελεήσω διότι όχι μόνον οι κοσμικοί άνδρες και γυναίκες, αλλά και οι Κληρικοί, και Μοναχοί μου κεντούν τα σπλάχνα, και με ξανασταυρώνουν, διότι εμίαναν το άγιον σχήμα και την Αγγελικήν διαγωγή με τας ασελγείας τους. Τότε πάλιν η Δέσποινα εδέετο εκτενέστερον, λέγουσα : «Τέκνον μου γλυκύτατον, επάκουσόν μου δια τα σπλάχνα των οικτιρμών σου και δια τα άχραντα πάθη σου, οπού υπέμεινας δια τους αμαρτωλούς. Ο δε είπε : «Γινώσκεις, ω Μητερ μου, ότι και άλλες πολλές φορές με τας δεήσεις και ικεσίας σου ιλάρυνες την δικαίαν μου αγανάκτηση και δεν με άφησες να κάμω την πρόπουσα κρίσιν, όμως οι άνθρωποι δεν εκαλιτέρευσαν από την προτέραν κακία και πονηρία τους, αλλά μάλλον χειρότεροι έγιναν, καταφρονούντες τον Σταυρόν και το Πάθος μου. Οι ηγεμόνες και προεστοί τυραννούν με αναισχυντίαν το λαό και μιαίνουν τους ιερούς νόμους με την ασελγή ζωή τους. Ο κοινός λαός πάλι αθετεί δια παντός, και καταφρονεί τας εντολάς μου, επιτελών τα σαρκικά του θελήματα, πορνείας, φονικά, αδικίας, και άλλα αισχρά και θανάσιμα ανομήματα. Τότε λέγει η Δέσποινα : «Όλα ταύτα είναι αλήθεια γλυκύτατον Τέκνον μου, αλλά δέομαί σου, με την άπειρον ευσπλαχνίαν σου, να τους στείλεις το φώς της Χάρης Σου, να γνωρίσουν την ζημία τους και να μετανοήσουν για να τύχουν αφέσεως. Ναι πολυέλλε Κύριε, επάκουσόν μου και πλήρωσον την αίτησιν ταύτην όχι γιατί τους αξίζει (είναι ανάξιοι ελέους και συγχωρήσεως) αλλά δια την αγάπη εμού και πάντων σου των Αγίων τούτων, όπου έχυσαν δια όνομά σου το αίμα τους, και παρέδωσαν εις διαφόρους θανάτους τας σάρκας τους, και καταφρόνησαν πάσας του Κόσμου τας ηδονάς, δια να έχουν την αγάπη σου. Λοιπόν επάκουσον ελεήμων της ημετέρας δεήσεως».

Τότε όλοι οι Άγιοι προσκύνησαν με την Παναγία, δεόμενοι του Κυρίου να κάνει έλεος. Τότε ο πανοικτίρμων Κριτής, απεκρίθη με γαληνόν πρόσωπον: «Με νίκησες , Μητερ μου, με την ικεσία σου και εσεις άγιοι φίλοι μου με τις πρεσβείες σας μετατρέψατε τον θυμό μου σε έλεος. Θα στείλω λοιπόν πάλι στον κόσμο δασκάλους και κήρυκες, να διδάξουν και να διορθώσουν τους αμαρτάνοντες». Αφού είπε αυτά ο Δεσπότης, τελείωσε το όραμα, το οποίο διηγήθηκε ο Άγιος αυτός πνευματικός σε όλους τους αδερφούς του κοινοβίου και για να επιβεβαιωθεί ότι ήταν αληθινή η οπτασία, είπε σε πολλούς από τους παριστάμενους, τα απόκρυφα αμαρτήματά τους,

κατ' ιδίαν, που τα φανέρωσε και τα αποκάλυψε ο Κύριος, να τους τα πει για να διορθωθούν. Αμέσως μετά, ο όσιος, παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Θεού.

Από τις συγκλονιστικές αυτές αποκαλύψεις βλέπουμε το μέγεθος της φιλανθρωπίας και μακροθυμίας του Θεού, χάρις στις πρεσβείες και ικεσίες της Παναγίας και των Αγίων μας.

B) Η Παναγία σε σχέση με τη σωτηρία της ψυχής μας -Ορθή Πίστη-Αιρέσεις.

Η Υπεραγία Θεοτόκος ως Μητέρα και προστάτης μας, μας βοηθάει σε όλα τα προβλήματα και δυσκολίες της ζωής μας και φυσικά ενδιαφέρεται και πρεσβεύει για την σωτηρία της ψυχής μας, για το οποίο είναι απαραίτητη η ορθή πίστη και η βιοτή με υπακοή στις εντολές του Θεού.

Οι Αιρέσεις είναι μια μάστιγα που αντιστρατεύεται τη σωτηρία μας και κατευθύνονται από τον Διάβολο και οι περισσότερες εχθρεύονται και πολεμούν την Θεοτόκο .

Η Παναγία έχει δείξει με πολλά σημεία και θαύματα, ότι αποστρέφεται τις αιρέσεις, αλλά ενδιαφέρεται για την μετάνοια και επιστροφή των αιρετικών στην Ορθή πίστη. Ενδεικτικά θα σας αναφέρω τα ακόλουθα:

1. Διηγήσεις σχετικά με τον Άγιο Γρηγόριο Νεοκαισαρείας.

Προσευχόμενος ο Άγιος μία νύχτα, του παρουσιάστηκε μέσα σε θεία λάμψη η Παναγία με τον Αγ. Ιωάννη τον Ευαγγελιστή και πήγαν να του διδάξουν την Ορθόδοξη ομολογία της πίστης, διότι τον καιρό εκείνο υπήρχαν πολλοί αιρετικοί και πλανούσαν πολλούς. Και τότε έγραψε ο μέγας αυτός Άγιος, την Ομολογία της Ορθοδόξου πίστεώς μας, όπως τον φώτισε η Παναγία και τον δίδαξε ο Απόστολος Ιωάννης και παρέδωσε αυτή στην Αγία του Χριστού και Καθολική Εκκλησία, όπως γράφει στο βίο του ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης. Και, έλαβε όχι μόνο αυτή την χάρη από την Θεομήτορα ο πιστός και ευγνώμων δούλος της (Αγ. Γρηγόριος), αλλά και την θαυματουργική δύναμη και εκτέλεσε πολλά θαύματα με την βοήθεια της Παντοδυνάμου Δέσποινας.

2 Ερημίτης Παρθένιος.

Ένα άλλο σπουδαίο θαύμα της Θεοτόκου που αναφέρεται στην «Αμαρτωλών Σωτηρία» είναι το εξής. Στα μέρη της Συρίας ζούσε ένας ενάρετος και Άγιος ερημίτης (ονόματι Παρθένιος), ο οποίος πήγαινε συχνά στο Όρος Σινά και προσκυνούσε την Αγία Βάτο, ενθουσιάζοντας το θαύμα που είχε γίνει εκεί, εις τύπον της Αειπαρθένου Μαρίας. Μία φορά λοιπόν, περνώντας από την Ερυθρά Θάλασσα, είδε στον αιγιαλό νεκρόν άγνωστο και λυπούμενος στο θέαμα αυτό, έκανε δέηση θερμοτάτη προς τον Κύριο δια πρεσβειών της Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, υπέρ των νεκρών. Και, καθώς προσήυχετο, βλέπει τον νεκρό να ανίσταται και τον προσκύνησε και του είπε : « Σε ευχαριστώ άγιε του Θεού, διότι η πολλή ευλάβεια και αγάπη που έχεις στο Θεό και την Αειπάρθενο Μητέρα του, δεν ωφελεί μόνο εσένα, αλλά και πολλοί ελυτρώθηκαν από ψυχικό θάνατο και εξόχως εγώ, ο ανάξιος.

Εγώ ήμουν στην αίρεση του ασεβεστάτου Νεστορίου (δηλ.Νεστοριανός) και όταν άκουγα να λέγεται το όνομα της Κυρίας Θεοτόκου θύμωνα και θεωρούσα μεγάλο ανόμημα να λέγεται μία γυναίκα Θεοτόκος. Κάποτε που πήγαινα στα Ιεροσόλυμα,

δια θαλάσσης, στο πλοίο που ταξίδευα έτυχε ένας ευλαβής χριστιανός και όταν έμαθε ότι ήμουν Νεστοριανός, με νουθετούσε να αφήσω την αίρεση. Εγώ φιλονικούσα μαζί του και αντιδρούσα και ήρθαμε σε σύγκρουση. Παλεύοντας, πέσαμε και οι δύο στη θάλασσα και πήγαμε στο βυθό. Τότε παρουσιάστηκε μία ένδοξος και φωτοφόρος γυναίκα και πήρε τον άλλο από το χέρι και είπε : «Επειδή είσαι φίλος μου και θυσιάστηκες για μένα, δεν σε αφήνω να πνιγείς, αλλά θα σε πάω να προσκυνήσεις τον Πανάγιο Τάφο του Υιού μου, όπως επιθυμείς και μετά τρία χρόνια θα σε πάρω στην Ουράνια Βασιλεία». Τότε, στράφηκε και σε μένα η Δέσποινα και μου είπε : «Πήγαινε εσύ ανόητε στην αιώνια κόλαση μαζί με τον αιρεσιάρχη Νεστόριο και όλους τους άλλους που δεν με ομολογούν σαν Θεοτόκο και αρνούνται τη Θεία σάρκωση του Υιού μου».

Μόλις έφυγε η Παναγία με τον πιστό χριστιανό, πήραν την άθλια ψυχή μου σκοτεινοί δαίμονες και την πήγαν στην κόλαση. Εκεί είδα πλήθος ψυχών που βασανιζόταν και αναθεμάτιζαν τον Νεστόριο που ήταν η αιτία της καταδίκης τους. Ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Υπερένδοξος εκείνη Γυναίκα και μου είπε: « Σε βγάζω από την κόλαση αυτή που είσαι, χάρις στην δέηση του δούλου μου Παρθενίου και πες του να μην κάνει πλέον δέηση για τους εχθρούς μου. Και, εσύ να κηρύξεις παντού την κόλαση που έχουν οι Νεστοριανοί». Μόλις άκουσα αυτά τα λόγια, επέστρεψε στο σώμα το πνεύμα μου και αναστήθηκα. Σε ευχαριστώ λοιπόν, Άγιε του Θεού και σε παρακαλώ να με μυρώσεις (με το Άγιο Μύρο), διότι αρνούμαι την αίρεση του Νεστορίου και ομολογώ την Αειπάρθενο Μαρία αληθή Θεοτόκο. Ο Όσιος όταν άκουσε αυτά χάρηκε πολύ και με πήρε μαζί του στα Ιεροσόλυμα, όπου βρήκαμε τον άλλο διασωθέντα και πήγαμε οι τρεις μαζί στην έρημο, όπου ζήσαμε με αγώνες και άσκηση μέχρι το τέλος της ζωής μας.

3. Αίρεση του Μονοφυσιτισμού

Ένα περιστατικό στο Γεροντικό, την εποχή που ταλαιπωρούσε και αναστάτωνε την εκκλησία η αίρεση του Μονοφυσιτισμού, λέει για έναν Ασκητή που είχε πολλή αρετή και άσκηση. Του είχαν δώσει ένα βιβλίο των αιρετικών (Μονοφυσιτών), το οποίο είχε στο κελί του. Μία μέρα, καθώς προσευχόταν βλέπει την Κυρία Θεοτόκο μέσα σε ουράνια δόξα, έξω από το κελί του. Έπεσε αμέσως στα πόδια Της και την προσκύνησε και της ζήτησε να μπει στο κελί του να το ευλογήσει. Η Παναγία αποκρίθηκε: «Δεν μπορώ να μπω, διότι μέσα έχεις τον εχθρό του Υιού μου», και αμέσως χάθηκε. Τότε ο γέροντας κατάλαβε ότι το βιβλίο αυτό των αιρετικών, ήταν εχθρός του Κυρίου μας και εμπόδιζε την χάρη του Θεού και της Παναγίας να τον επισκεφτεί και αμέσως το κατέστρεψε.

4. Αίρεση των Πεντηκοστιανών

Μία από τις πολλές αιρέσεις που πλανούν σήμερα τους ανθρώπους είναι η αίρεση των Πεντηκοστιανών, που απορρίπτουν τα μυστήρια της Εκκλησίας, την Παναγία και τους Αγίους. Ισχυρίζονται ότι έχουν το χάρισμα της γλωσσολαλίας. Δηλαδή, ότι λαμβάνουν το Άγιο Πνεύμα και ομιλούν σε διάφορες γλώσσες.

Κάποτε πήγε σε μία σύναξη Πεντηκοστιανών ένας ευσεβής χριστιανός, να γνωρίσει από κοντά τους αιρετικούς αυτούς. Είδε λοιπόν στη σύναξη αυτή μια γυναίκα να μιλάει σε άλλη γλώσσα, που δεν καταλάβαινε. Υποτίθεται, ότι με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος έλαβε χάρισμα της γλωσσολαλίας. Ο πιστός αυτός, με ένα κασσετοφωνάκι έγραψε αυτά που έλεγε η γυναίκα αυτή και διαπίστωσε με μεγάλη έκπληξη, ότι η γυναίκα αυτή μιλούσε στα Αραβικά και έλεγε βλασφημίες στην

Παναγία. Έτσι, αποδείχτηκε ότι αντί για το Άγιο Πνεύμα που ισχυρίζονται οι Πεντηκοστιανοί ότι λαμβάνουν, τους κυριεύουν πονηρά πνεύματα. Εξάλλου, όλες οι αιρέσεις έχουν αρχηγό και εμπνευστή τον Διάβολο.

5. Νεκρυναστάσεις προς Μετάνοια

Ήταν μία γυναίκα παντρεμένη, ενάρετη και θεοσεβής. Δεν έλειπε από την εκκλησία, έκανε πολλές ελεημοσύνες, νήστευε και κατόρθωνε πολλές άλλες αρετές. Μόνο ένα σοβαρό αμάρτημα έπραξε και δεν εξομολογήθηκε από ντροπή. Πολλές φορές πήγαινε στον πνευματικό και έλεγε τα άλλα αμαρτήματα, αλλά αυτό ντρεπόταν να το πει. Ευλαβούταν πολύ την Παναγία και προσευχόταν πολλές φορές μπροστά στην εικόνα της και παρακαλούσε να της συγχωρήσει αυτό το ανόμημα. Τέλος, πέθανε χωρίς να εξομολογηθεί αυτή την αμαρτία. Καθώς όμως την έβαλαν στην Εκκλησία αναστήθηκε, ανακάθισε στο φέρετρο και είπε : «Μεγάλη η δύναμή Σου Αειμακάριστε Δέσποινα» και ζήτησε να της φέρουν τον Πνευματικό και εξομολογήθηκε το κρυφό αμάρτημά της. Στη συνέχεια, είπε: «Εγώ, η ταλαίπωρη από ντροπή δεν εξομολογήθηκα μία αμαρτία που έκανα, για την οποία έκανα κάθε μέρα δέηση στην Κυρία Θεοτόκο να μου κάμει έλεος και να μην με κολάσει για την αμαρτία αυτή. Όταν όμως πέθανα και χωρίστηκε η άθλιά μου ψυχή από το σώμα, με άρπαξαν οι δαίμονες, σαν άγριοι λύκοι και χαίροντες, με κορόιδευαν για την ανεξομολόγητη αμαρτία μου και με οδήγησαν στην κόλαση».

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Βασίλισσα των Αγγέλων, που έλαμπε περισσότερο από τον Ήλιο και με πήρε από τα χέρια των μιαρών δαιμόνων και μου είπε: «Θα σε πάω στο δίκαιο Κριτή, να σε κρίνει η ευσπλαχνία του. Μη φοβάσαι κόρη μου, εγώ θα είμαι βοηθός σου». Πήγαμε στον Δεσπότη Χριστό, που καθόταν στο θρόνο της μεγαλειότητας. Με αντίκρισε όμως με θυμό και οργή και αποφάσισε για την αιώνιο κόλαση. Τότε, η Πανύμνητος Δέσποινα με πολλή ταπείνωση είπε στον Υιό της : «Δέομαι και ικετεύω την αγαθότητά Σου, πολυεύσπλαχνε Υιέ και Θεέ μου, διά τους οικτιρμούς σου και το Πανάγιο Αίμα που έχυσες για τους αμαρτωλούς, συγχώρησε την ψυχή αυτή, διότι γνωρίζεις πόση ευλάβεια είχε σε μένα και πόσα δάκρυα έχυσε μπροστά στην εικόνα μου, πενθούσα την αμαρτία της». Ο δε Κύριος, αποκρίθηκε : «Ξέρεις αγαπημένη μου Μητέρα ότι κανένας δεν μπορεί να σωθεί, χωρίς το μυστήριο της Εξομολόγησης, το οποίο αυτή καταφρόνησε και δεν είπε την αμαρτία της και τώρα δεν είναι δυνατόν να την συγχωρέσω, διότι στον Άδη, δεν υπάρχει μετάνοια». Η δε Δέσποινα είπε: «Αλήθεια, Υιέ μου γλυκύτατε, κανένας δεν μπορεί να σωθεί χωρίς την εξομολόγηση, αλλά εσύ που δεσπάζεις τα πάντα, σου δέομαι, να ενθυμηθείς τις πολλές αγαθοεργίες που έκανε και την υπερβάλλουσα αγάπη και πίστη που είχε σε μένα. Και, δείξε την άπειρη ευσπλαχνία σου, να μην την κολάσεις». Ο δε Κύριος είπε : «Για να μην σε λυπήσω Μητέρα μου, θα την επιστρέψω στην ζωή, να ομολογήσει την αμαρτία της και με το μυστήριο της εξομολόγησης να πάρει την συγχώρεση».

Μόλις είπε αυτά ο Δεσπότης, αμέσως ο Άγγελος φύλακάς μου με επανέφερε στη ζωή, όπως βλέπετε, και σε λίγο θα αποθάνω πάλι. Σας παρακαλώ όλους, συγγενείς και φίλους, αφήστε τα δάκρυα και τους θρήνους, διότι με αυτά δεν μου δίνεται καμιά ωφέλεια. Μόνο λειτουργίες, όσες περισσότερες μπορείτε να μου κάνετε και ελεημοσύνες. Και εσείς να προσέχετε να μην αμαρτάνετε και όταν κάπου σφάλετε, να εξομολογήστε με ειλικρίνεια για όλα τα αμαρτήματά σας. Όταν τέλειωσε τα λόγια της αυτά, παρέδωσε το πνεύμα της στο Θεό.

Ένα παρόμοιο περιστατικό συνέβη σε ένα ιερέα, που είχε πολύ ευλάβεια και αγάπη στην Θεοτόκο και διαρκώς όπου βρισκόταν έλεγε τους χαιρετισμούς της Παναγίας. Κάποτε όμως, από συνεργεία του διαβόλου και αμέλεια δική του, έπεσε στη μοιχεία. Γυρνώντας στο σπίτι του από τον τόπο της αμαρτίας, έλεγε κατά την συνήθειά του, τους χαιρετισμούς της Παναγίας. Περνώντας από ένα ποτάμι, παρασύρθηκε από το ρεύμα και πνίγηκε. Αμέσως οι δαίμονες πήραν την ψυχή του να την οδηγήσουν στην Κόλαση. Ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Κυρία Θεοτόκος και πήρε την ψυχή από τα χέρια τους, οι οποίοι διαμαρτύρονταν και έλεγαν ότι είναι αδικία μεγάλη να μας πάρεις αυτή την ψυχή, που έπεσε στο βαρύτερο αμάρτημα της μοιχείας και τώρα είναι δική μας. Η Θεοτόκος τους είπε : «Την ώρα που απέθανε, έλεγε τους χαιρετισμούς μου και για την αγάπη και ευλάβεια που είχε σε μένα θα επιστρέψει στη ζωή, να μετανοήσει και να αποφύγει την Κόλαση», όπως πράγματι και έγινε.

6. Σατανισμός - μαγεία

Ο Σατανισμός, είναι ίσως η μεγαλύτερη πτώση και πλάνη του ανθρώπου και ιδιαίτερα του χριστιανού . Δυστυχώς στις μέρες μας, υπάρχει έξαρση του Σατανισμού-Μαγείας. Χιλιάδες μάγοι, μέντιουμ, αστρολόγοι, πνευματιστές κλπ, παραπλανούν και εξαπατούν αφελείς και ολιγόπιστους και τους οδηγούν σε οικονομική και πνευματική εξαθλίωση. Με τα σατανικά έργα και βιβλία ,ιδιαίτερα τα παιδικά (Χάρυ Πόττερ, θρίλερ, ροκ μουσική κλπ.) παρασύρουν στα δίκτυα της μαγείας και σατανισμού πολλούς νέους

Οι χριστιανοί δεν πρέπει να φοβούνται τις μαγείες και τους σατανιστές, που όπως θα φανεί από το παρακάτω παράδειγμα, είναι οικτρά θύματα του διαβόλου και υποφέρουν τα πάνδεινα ψυχικά και σωματικά, διότι υπογράφουν συμφωνία με το Σατανά, να τους εξουσιάζει και να τους έχει συνεργάτες του στο καταστροφικό έργο του. Και, αν δεν μετανοήσουν και ξεφύγουν από τα δίκτυα του στην παρούσα ζωή, οδηγούνται στην αιώνια κόλαση.

Αναφέρεται στην «ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ», το εξής περιστατικό. Στα μέρη της Ιταλίας, ζούσε ένας πλούσιος άρχοντας, με το όνομα Κάρολος, που έκανε ζωή άσπρη με σαρκικές απολαύσεις και ηδονές και έτσι κατασπατάλησε τον πλούτο του και πτώχευσε. Μέσα στην λύπη του, σκέφτηκε να πάει σε ένα μάγο να τον βοηθήσει να πλουτίσει, με την δύναμη του διαβόλου. Πηγαίνοντας, τον συνάντησε ο σατανάς, με την μορφή στρατιώτη και του είπε : «Εγώ είμαι αυτός που ψάχνεις και αν θέλεις να μου κάνεις ομολογία γραμμένη με το αίμα σου, ότι συντάσσεσαι με μένα και αρνείσαι την πίστη σου, θα σου δώσω όλες τις απολαύσεις του κόσμου και όσα αγαθά θέλεις. Εκείνος ο ταλαίπωρος μεθυσμένος από τον έρωτα της φιληδονίας, δέχτηκε και έγραψε με το αίμα του (όπως κάνουν και οι σατανιστές), τα αντίθετα του βαπτίσματος. Δηλαδή, ότι αποτάσσεται τον Χριστό και συντάσσεται με τον διάβολο. Τότε του έδωσε, όπως υποσχέθηκε πολλά υλικά αγαθά και ηδονές και τον ακολουθούσε πάντα με την μορφή του στρατιώτη και τον υπηρετούσε στα θελήματα και τις επιθυμίες του.

Μία μέρα που περνούσαν από μία εκκλησία, έστρεψε ο ταλαίπωρος τα μάτια του και είδε την εικόνα της Θεοτόκου, αισθανόμενος τα ανομήματά του και την άρνηση της πίστης του, και αναστέναξε βαριά και πόνεσε η καρδιά του. Τότε, ο δαίμονας εξαγριώθηκε και τον χτύπησε πολύ με την ράβδο και είπε: «Πρόσεξε, μην τολμήσεις

να κοιτάξεις ξανά την εικόνα της Παρθένου Μαρίας, διότι μου έχει κάνει πολλές ζημιές και πολλούς έχει πάρει από τα χέρια μου. Γι' αυτό, αν σε ξαναδώ να στρέψεις τα μάτια σου σ' αυτή, θα σου δώσω σκληρότατο θάνατο και θα χάσεις τις απολαύσεις που έχεις και θα πάρω την ψυχή σου στην αιώνια Κόλαση». Όταν άκουσε αυτά ο άθλιος, έγινε περίλυπος και πόνεσε η ψυχή του, όχι τόσο από τις πληγές του σώματος που του έκανε με τα χτυπήματα ο δαίμονας, όσο για το θάνατο της ψυχής του, που προκάλεσε με την άρνηση του Χριστού. Σκέφτηκε όμως ότι, όπως ομολόγησε ο ίδιος ο εχθρός, η Παναγία πήρε πολλούς αμαρτωλούς από τα χέρια του, έτσι ίσως και εμένα να σπλαχνισθεί η χάρις Της, σαν Μητέρα του Θεού του Παντελεήμονος.

Έτσι, μία μέρα που περνούσαν έξω από μία άλλη εκκλησία και είδε την πόρτα ανοικτή, έτρεξε και μπήκε μέσα και έπεσε στα γόνατα μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου. Χτυπούσε το στήθος του και με αναστεναγμούς και δάκρυα παρακαλούσε την Παναγία να τον δεχτεί και να του δώσει συγχώρηση. Ο εχθρός έξω από το Ναό έκανε πολλή ταραχή και σύγχυση και μετά από αρκετή ώρα φώναξε με κραυγές : «εγώ φεύγω, γιατί με διώχνει η δύναμη της Παρθένου Μαρίας, όμως κρατώ το χειρόγραφο που μου υπόγραψες και θα ζητήσω την ψυχή σου από το δίκαιο κριτή». Τότε, ο Κάρολος συνέχισε να προσεύχεται με περισσότερα δάκρυα και στεναγμούς και ζητούσε από την Μητέρα του Θεού ελεημοσύνη και άφεση. Έμεινε τρία μερόνυχτα στο ναό, προσευχόμενος με πόνο και εξομολογήθηκε όλες τις αμαρτίες του. Την Τρίτη μέρα, του παρουσιάστηκε η Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία το ήλεγξε για την άρνηση και προδοσία την πίστης του. Ο δε Κάρολος, με ταπείνωση και δάκρυα, παρακαλούσε : «Ω, υπερένδοξη Μητέρα του Θεού, συγχώρεσε με τον αμαρτωλό, όπως ο Υιός Σου συγχώρεσε το ληστή, την πόρνη και τον άσωτο. Ο Υιός Σου για μας τους αμαρτωλούς σταυρώθηκε και με τις πρεσβείες σου έχει σώσει αμέτρητο πλήθος αμαρτωλών. Σου δέομαι, σπλαχνίσου με Δέσποινα και μεσίτευσέ στον Υιό Σου να με συγχωρέσει». Τότε του λέει η Παναγία: «Επειδή μίσησες την ανομία σου και μετανόησες με όλη την καρδιά σου, σε δέχομαι και σε συγχωρώ, αλλά πρόσεξε μη φανείς αχάριστος στη μεγάλη αυτή δωρεά, αλλά να δείξεις έργα άξια μετανοίας».

Αυτός δε, αφού ευχαρίστησε με δάκρυα ευγνωμοσύνης την Θεοτόκο, της ζήτησε να αποσπάσει από τον εχθρό το πονηρό εκείνο χειρόγραφο, με το οποίο τον φοβέριζε διαρκώς, ότι θα πάρει την ψυχή του. Πράγματι, σε λίγο βρέθηκε το χειρόγραφο στα χέρια του και άκουσε κραυγές και διαμαρτυρίες από το δαίμονα στην Παναγία, ότι τους αδίκησε και τους πήρε το χειρόγραφο αυτό.

Από τα λίγα παραδείγματα αυτά, φαίνεται η δύναμη της πρεσβείας και μεσιτείας της Θεοτόκου, στον Υιό της, για όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα για τους μετανοημένους αμαρτωλούς. Αλλά και η μεγάλη αγάπη και στοργική φροντίδα της, για όλα τα προβλήματα της ζωής μας και για την σωτηρία της ψυχής μας.

Επίλογος

Να μου επιτρέψετε αφού σας ευχαριστήσω θερμά, να κλείσω την πενιχρή ομιλία μου με την δέηση του Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, από το λόγο του στην Κοίμηση της Θεοτόκου :

«Ω Παρθένε θεία και τώρα ουράνια, πώς να περιγράψω όλα σου τα προσόντα; Πώς να σε δοξάσω, το θησαυρό της δόξας; Εσένα και η μνήμη μόνο, αγιάζει αυτόν που την χρησιμοποιεί.

Μετάδωσε πλούσια λοιπόν τα χαρίσματά σου, Δέσποινα, δώσε τη λύση των δεινών μας, μετέτρεψε όλα προς το καλύτερο με τη δύναμή σου, δίδοντας τη χάρη σου για να δοξάζουμε το προαιώνιο Λόγο που σαρκώθηκε από σένα για μας, μαζί με τον άναρχο Πατέρα και το ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατελεύτητους αιώνες. Γένοιτο..». Αμήν

Αρχιμανδρίτης Παρθένιος

Ηγούμενος, Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής Οδηγήτριας

(Η ομιλία έγινε σε εκδήλωση στην Ιερά Μητρόπολη Κισσάμου και Σελίνου στη Κίσσαμο Χανίων στις 9-Αυγούστου-2009.